

om den er overensstemmende med Udvalgets Løfte, at det maa staa Kommunalbestyrelsen frit for, naar Nogen ansøger om Bevilling til Værtshusholdernæring, da at foreskrive de Betingelser, paa hvilke denne Ansøgning kan bevilges. Derfor det er Tilfældet, saa vil jo egentlig en Bestemmelse som den i Ændringsforslag Nr. 2 foreslaaede være noget overflødig, thi derfor man derimod vil indvende: „Saa, der findes dog i § 2 en Straffebestemmelse, som man vil savne“, saa vil jeg dertil svare, at ogsaa den kan indføres og maasse med større Fynd og Klem blandt de Betingelser, paa hvilke Ansøgningen bevilges. Blandt disse Betingelser er det ganske vist en overordenlig vigtig og betydningsfuld Sag, at de Lokaler, hvori Værtshusholdet drives, ere lyse, rummelige og sunde og ikke, saaledes som det nu ofte finder Sted, ere saaledes sammenblandede med Familiens Beboelsesleilighed, at Beboernes Sundhed derved lider Stæde. Det er ligeledes ønskeligt, at Kommunalbestyrelsen paafer, at de Lokaler, hvori Værtshusholdet drives, vende ud til Gaden og ikke ud til Baggaarde og andre saadanne Steder. Jeg anser det ogsaa for at være rigtig at lade det være indenfor Kommunalbestyrelsens Myndighed at forlange, at den Bedkommende skal erklære, at han ikke vil give Kredit for de Snaps, han udsælger, og at han forbyrder sit Borgerskab, sit Næringsbevis, forsaavidt han ikke er istand til at svare de Afgifter til Stat og Kommune, som ere foreskrevne. For Dieblisset bestaar jo den flette Ordning, at en Værtshusholder kan sidde og drive Værtshushold uden at svare de Afgifter, hvortil han er pligtig, han kan give sig selv fattig, han kan ved thinglaust Leiekontrakt hos en eller anden Smeder osv. faae leiet de Møbler og det Inventarium, han skal bruge, og naar saa Fogden kommer og vil gjøre Udlæg, eier han Intet. At erklære ham Konkurs vil ikke kunne nytte Noget, da der ikke vil være Noget til at betale, hvad Konkursen koster, og han bliver altsaa sidende og driver Værtshushold uden at svare de samme Afgifter som Andre. Jeg mener, at ogsaa i den Henseende maatte Kommunalbestyrelsen, hvis man ikke kunde faae en Lovbestemmelse indført derom, kunne gjøre det til Betingelse for sit Samtykke, at han skal afgive den Erklæring, at, naar hans Restancer ere løbne ud over et Aar, og han Intet har at betale med, har han dermed forbrudt sin Næringsret. Men hvis man mener, at dette vilde være at gaa for vidt, vilde jeg meget ønske, at dette sidste Punkt kunde blive Ojenstand for det ærede Udvalgs Overveelse, idet det vækker almindelig Misstemning, at der sidder Folk og driver Beværtningsnæring uden at svare de befalede Afgifter, som deres Kolleger maa svare.

Ordføreren (Dyrendahl): Den høitærede Minister, som jeg foreløbig talter for det

Ståndpunkt, han tilslut stillede sig paa overfor Forslaget, yttrede, at han ikke fandt den Maade heldig, hvorpaa man har tilstræbt ved nærværende Lovforslag at opnaa det tilføjede Formaal, fordi den afveg fra de Principer, som ere neblagte i Loven om Næringsdrift af 29de December 1857. Saa, jeg kan jo let imødegaa denne Indvending ved at bemærke, at naar der ikke er Andet at indvende mod Lovforslaget, end at det ikke harmonerer med Principerne i Loven af 1857, saa maa man sige, at naar disse Principer eller Enkelthederne i denne Lov have viist sig usyldestgjørende, skal man dog ikke af rent theoretiske Hensyn undlade at træffe en Bestemmelse, en Foranstaltning, som man anser for paatrængende nødvendig eller hensigtsmæssig, alene fordi den ikke stemmer med Principerne. Men den høitærede Minister udtalte, at man jo ogsaa kunde opnaa det samme Niemed paa en anden Maade, nemlig ved at give de kommunale Bestyrelser en Myndighed til at fastsætte visse almindelige Bestemmelser, som skulde være gjældende i alle Tilfælde med Hensyn til Opnaaelsen af Borgerskab paa Værtshushold. Saa, jeg indrømmer, at det altsaa vilde være en Supplerer af den Bestemmelse, vi allerede have om Indskrænkning af Værtshushold i Loven af 23de Mai 1873. Men jeg tror allerede ved 1ste Behandling at have udtalt, at saadanne almindelige Regler, hvorved man nødsages til at se rent bort fra Personligheden, ville netop i Praxis ofte vise sig usyldestgjørende. Jeg vil ikke nærmere komme ind paa at reise nogen Diskussion derom, da det jo kun er en Antydning fra den ærede Ministers Side, men jeg vil dog sige, at saadanne almindelige Regler ofte i det enkelte Tilfælde ville enten, som sagt, vise sig usyldestgjørende eller vise sig for strænge, og dertil kommer, at Spørgsmaalet om Overholdelsen af saadanne Regler ofte vil være noget vanskeligt. Derfor man derimod gaar den Vej, som Lovforslaget anbefaler, navnlig med det Tillæg, som det maatte faae ved Ændringsforslaget under Nr. 2, som jo gaar ud paa, at den kommunale Bestyrelse i hvert enkelt Tilfælde skal kunne foreskrive Bestemmelser for, hvor og hvorledes, og navnlig i hvilke Lokaler et Næringsbrug skal drives, da opnaar man jo netop det, som er tilføjede, at afstævre dels daarlige Værtshuse og dels daarlige Personer. Men endelig kommer dertil, at Sagen vil jo udvikle sig saaledes, at naar denne Bestemmelse, som Ændringsforslaget under Nr. 2 omhandler, vedtages, vil den kommunale Bestyrelse i sin Indstilling sige: vi indstille paa de og de Betingelser. Disse Betingelser blive saa indførte i Borgerskabet eller Næringsbeviset, og en Fravigelse af dem har Straf til Følge. Jeg tror altsaa, at i Praxis — jeg indrømmer, at fra theoretisk Side kan der være Udsving at indvende derimod — vil denne Bestemmelse blive modtagen med Tilfredshed. Den høitærede Minister gjorde